

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 143.

42de Møde.

Mandagen den 25de Marts.

(Fortf.)

Grundtvig (fortf.) Endelig, da den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) ikke alene har indrømmet, men meget mere udviklet, at denne Mistillid til Underdommerne netop i Politisagerne, den turde have meget forklarlige Grunde, saa maa jeg ogsaa erklære, at det er mig dobbelt ubegrindeligt, hvorledes den samme ærede Rigsdagsmand baade har erklæret sig og har stemt mod Retten til Appel, og at han kan troe, at et Haab om et Gjennemsyn, en Revision at Politiprotokollerne skulde kunne give Folket den samme Tillid som deres Ret til, hvis de troe sig beføiede eller nødte dertil at kunne appellere Sagen uden Hensyn til, hvor stor Underdommeren har gjort Mulcten. Jeg idetmindste maa sige, at saavidt jeg har kunnet see paa Virkningen af disse Controller og Revisioner, da har den været saa lille, at jeg maa troe, at der skal langt skarper Dine til at opdage den end mine, og at den derfor ikke har været meget stor. Derimod kan jeg godt forstaae, at naar Offentlighed og Mundtlighed, som der staaer i Grundloven, skal snarest muligt indføres ved hele Retspleien, at naar den engang kan komme frem ogsaa ved Politiretterne, at da vil det hjælpe. Da vil det vistnok ikke blive nær saa mange Appeller til Overretten som nu; thi da vil det sikkert ikke behøves. Men det er jo Noget, hvormed jeg ikke kan trøste mig for Dieblicket, da det høitærede Justitsministerium ingenlunde har erklæret sig for at ynde saa stærkt som jeg Afvikelsen mellem den administrative og dømmende Myndighed, og eftersom vi have hørt her i Salen, at der ogsaa er yttret den Mening, at meget hellere end at der skulde staae Appel frit fra alle Politiretter til alle Overretterne, saa maatte

meget hellere den administrative og dømmende Myndighed igjen forenes hos Amtmanden.

Justitsministeren: Jeg har allerede under Sagens Forhandling, da Lovforslaget forelaae til anden Behandling, tilladt mig at udtale mig om, at jeg ikke anfaae det heldigt, at det Ændringsforslag, som er stillet om Ophævelsen af den saa kaldte summa appellabilis, blev antaget, men jeg kan dog paa ingen Maade ansee Antagelsen af Ændringsforslaget for at være af den Betskaffenhed, at det skulde være et tilstrækkeligt Motiv til, at den Lov, som her foreligger, skulde i det Hele forkastes (Hør). Jeg kan ikke andet end erkende, at denne Ret til ubunden Appel har sine gode Sider (Hør), men jeg troer ogsaa at den har sine skadelige Sider, og jeg troer at disse ere overveiende, samt at dette Ændringsforslag er kommen ind i en Lov, som ikke efter sin Natur giver fuldkommen tilstrækkelig Anledning dertil. Men naar jeg seer hen til hvorledes Udvalget selv har anseet den provisoriske Lov, saaledes som den her er forelagt, naar jeg seer hen til Udvalgets Øtringer, at det formener, „at det billiges at Justitsministeriet, efterat Spørgsmaalet om Overpolitiretternes Ophævelse var bragt under Forhandling og var forelagt Provindstallstænderne, har bevirket den Thinget forelagte provisoriske Forordning om disse Retters Ophævelse, og det maa desuden ansees som en nødvendig Følge af Grundlovens § 76, at denne Foranstaltning stadfæstes og gjøres gjældende ved en endelig Lov,“ hvilken Ansæelse jeg deler — saa kan jeg ingenlunde deraf, at et Ændringsforslag, som jeg anseer for mindre heldigt, men dog i enkelte Henseender gavnligt, deraf at det er gaaet igjennem, tage Anledning til at anbefale, at Loven forkastes, hvormod jeg agter at stemme for Loven, som den nu foreligger.

Ingen flere begjærede Ordet, og man stred derfor til Afstemning, hvilken, der af Winther,